

-Verden udenfor

(opfølgning til artiklen; Mødet med verden)

-Dorte Toudal Andersen

I Indput nr. 14 (4/10-02) skrev Andrea Fisker artiklen; "Mødet med verden", hvori hun interviewede Lotte Kragh, amanuensis i social psykologi på Københavns universitet, omkring hendes overgang fra studie til arbejde. Fra teori til praksis. Denne artikel er en opfølgning eller "en videre følging" ud i mødet med verden. Andrea skrev i sin artikel ...Og taler man med folk, der i professionelle sammenhænge arbejder med psykologer, fortæller de om, hvor negativt overraskede de er over "vores" manglende intuitive menneskelige forståelse... Jeg ønsker med denne artikel, at gå endnu længere ud end universitetets mure, at gå ud i verden udenfor og høre hvad den har at sige ind i "vores psykologiske sub-kultur". Jeg har interviewet Dominique Severatna, der arbejder som klinisk psykolog, og som, efter endt studie, kun har psykologisk erfaring fra "verden udenfor".

Jeg befinder mig p.t. i Kolding på International Apostolsk Højskole, hvor jeg følger et tre-måneders semester – Den linie som jeg har valgt er rådgivningslinie, denne linie forløber sig normalt over 2 år, hvor man så har gennemført Barnabas Training Consortium. Jeg har valgt at bruge disse tre måneder på at dygtiggøre mig ifht. mit møde med verden uden for universitet. Kurset, som jeg dog kun får en lille brøkdel af, omhandler lige nu primært kun praktiske redskaber til brug i rådgivning af mennesker. Evnen til at lytte og til at være stille blive optrænet, den intuitive evne til også at lytte efter, hvad der bliver sagt bag orden bliver skærpet, og simple redskaber som, hvordan man udviser medmenneskelig respekt læres. Højskolen har ved dette semester fået en ny underviser; Klinisk psykolog: Dominique Severatna fra Belgien – Bruxelles. Hun har, ligesom Lotte Kragh, langt, glat, mørkt og evigt-nyfriseret hår, men det der slår mig mest, i mit møde med hende er, at der er sådan ro over hele hendes væsen, det er som om, at hun er helt afbalanceret med, hvem hun er, og hvad hun laver. Dette slås endnu mere fast, da hun fortæller, at da hendes mand gerne ville til Danmark, så havde hun sagt, at hun var villig til at rejse alle steder i verden, men at hun ville arbejde som psykolog ...*Jeg er psykolog, det er min identitet, og jeg ved, at det er mit kald, det er ikke bare mit arbejde eller min profession, det er mit kald at gøre, og der er stor forskel på et kald og et arbejde...*

Dominique har studeret psykologi i 5 år, inkl. et års praktik (en Belgien er man i praktik i 1 år), hvorefter hun har bygget en tre-årig psykoterapeutisk specialisering ovenpå, som hun har taget, mens hun har arbejdet som praktiserende psykolog. Under sin praktik arbejdede Dominique i tæt samarbejde med en anden psykolog, der, når hun var færdiguddannet, tilbød hende et job indenfor efterforskning/retsvæsenet, hvor hun på baggrund af efterviews med misbrugte børn, skulle vurdere og skrive rapporter om hvorvidt disse børn talte sandt eller var blevet manipuleret af forældre eller andre, særligt i skilmisse-sager ville een af forældrene anklage den anden for misbrug, for at få forældre-myndigheden. Da det var et følelsesmæssigt meget krævende, og ofte chokerende - og uvirkeligt job, ønskede Dominique, for at bevare sig selv sund, kun at arbejde indenfor retsvæsenet på halv tid, og så arbejde halvtid med "almindelige"

patienter, så på trods af megen modstand fra ældre doktorer, åbnede hun sin egen klinik i et læge-center i Bruxelles, hvor hun så modtog klienter på halv tid.

Du er nød til at arbejde på din karakter...

Det lyder jo utrolig spændende, og jeg kunne sidde og lytte i timer om Dominiques erfaringer efter endt uddannelse, men jeg undres også over, om uddannelsen i Belgien udruster kommende psykologer bedre end i Danmark. Til mit spørgsmål om, hvorvidt om hun efter studiet var udrustet nok til mødet med den "virkelige" verden, svarer hun; *Not at all, overhovedet ikke. Jeg tror, at den bedste måde, at udruste sig er at tage ansvar for sig selv og ens egen udvikling. Jeg tog, inden jeg startede på studiet, et halvt år til Danmark (på den samme højskole som undertegnede) og derefter til England. Jeg tror, at dem der går direkte videre til universitet og videre i arbejdet kommer til at mangle noget. Du er nød til at arbejde på din karakter. Du er nød til at have modenhed på andre områder i livet. Vi har faktisk ikke mange redskaber, men jeg mener virkelig, at vores modenhed er nødvendig. Da jeg var færdiguddannet gik jeg i gang med psykotereapeut-uddannelsen med det samme bagefter, og der mødte jeg mange andre psykologer som også stod med den praktiske virkeligheds problemer, og vi havde også mange rollespil, det var faktisk i denne treårs periode, at jeg lærte mest om, hvordan man bevæger sig fra teori til praksis. Det er virkelig hårdt i begyndelsen, og det hjalp mig meget at have denne træning i begyndelsen af min praksis.*

Du er nød til at finde din plads

Mens Dominique studerede, arbejdede hun på et center for enlige -, primært teenage-mødre. Det var også derfra, at hun fik inspirationen til sit speciale; Den manglende fader. Udover det, så arbejde hun med teenagere i sin kirke i Belgien, hvor hun var ungdomsleder, og fungerede som rådgiver og vejleder, dette gav hende meget erfaring og inspiration i arbejdet med mennesket. Når jeg spørger Dominique om hendes oplevelse af forskellen mellem studietid og arbejde, udbryder hun i grin; *I was looking forward to it, jeg så frem til det Det er ikke lige mig at sidde og studere i 5 år. Det var så meget bedre at arbejde, men det var samtidig også hårdere, fordi du er nød til, at "do your place", at finde din plads, og det er svært fordi du har ingen erfaring, og du har heller ikke noget navn, du er i gang med en helt ny start – Det er en god udfordring, jeg kan godt lide udfordringer. Du er nød til at finde din egen plads, at finde din egen måde, og det er virkelig en hård ting. Det tog mig 6 måneder, som var hårde, og det var også sådan for mine venner fra universitetet, men vi er alle igang på forskellige områder nu. Men i starten var det en svær tid for os alle.*

Fordommene...

Når jeg sidder her foran Dominique så er der ingen sammenhæng mellem hendes fremtoning og Mulle fra "Den eneste ene", men har hun mødt nogle fordomme som ny-uddannet psykolog? Ja, alle steder hvor jeg kommer, siger hun og griner, særligt fordi hun er en kristen psykolog, så hun møder fordomme både i – og uden for kirken. *Ja, det er sandt at mange psykologer er misforstået, fordi i mange film bliver de fremstillet som mærkelige mennesker, der har problemer selv. Men det er min udfordring at ændre denne synsvinkel med den måde, som jeg er på. Og jeg ved at det er muligt, fordi mange mennesker er kommet og fortalt mig, hvad de tænkte om psykologer, men at efter noget*

tid hos mig, så ændrede det sig. Men nogle gange er det svært ikke at have tvivl selv, når mennesker har så mange fordomme om dig, dit arbejde og din måde at gøre ting på. Du er nødt til at være fyldt af selvtillid og selvbevidsthed. Og det var min bøn hver eneste dag, da jeg startede som praktiserende psykolog; Gud, fyld mig med selvtillid, bevidsthed og ingen tvivl om det jeg er, og det jeg gør. Vi er nødt til at være os selv, og ikke være noget som vi ikke er. Da jeg startede, kan jeg huske, at jeg sagde til mig selv, at jeg ikke behøvede at bevise noget, jeg skulle bare være mig selv. Og det var faktisk den bedste måde, fordi jeg fik mange patienter i min klinik; Siger Dominique i mens hun griner. Hun fortæller, at hun har arbejdet med mennesker fra alderen 3 til 80 år, hvilket jeg er temlig overrasket over, hvordan man kan "favne" så bredt, men når jeg ser Dominique, så undrer det mig ikke så meget, fordi jeg sidder overfor en praktiserende psykolog, som brænder for sit arbejde, om som ikke kun har teoretisk viden, men ligeså stor, hvis ikke større, menneskelig viden.

Gode råd til os

Da jeg spørger hende, om hun har nogle gode råd til os som er under uddannelse, så giver hendes svar mig associationer til "vores manglende intuitive menneskelige forståelse", som der blev omtalt i Andrea's artikel ...*Det vil virkelig mangler på universiteterne, er at lære at lytte, at virkelig kunne lytte. Man får så meget viden og teori ind i hovedet, men det virkelige er at kunne lytte på en dyb måde. Ja, du kan måske i den eller den situation sige; gør det eller det, men det er ikke på den måde, at man hjælper mennesker. De personer der oftest kommer til mig, ved godt hvilke beslutningerm de skal tage, jeg ønsker at hjælpe dem ind i deres ansvarlighed. Jeg skal ikke tage deres beslutninger, jeg skal hjælpe dem til at tage ansvar for deres eget liv. For at kunne det er man nødt til at kunne lytte.* Jeg synes, at det sætter nogle tanker igang, fordi måske skyldes vores manglende intuitive menneskelig forståelse, at vi simpelthen ikke dygtiggør os på elementære medmenneskelige egenskaber, som f.eks. at lytte. Til sidst nævner Dominique også, vigtigheden af supervision når man starter i praksis, at det er så vigtigt at lade andre se og vurdere ens arbejde, så man hele tiden lader sig udvikle og udfordre, men dette kræver selvfølgelig at man tør lade andre sætte spørgsmålstejn ved ens metoder.

Jeg takker for interviewet, og går beriget videre efter mødet med en psykolog uden faglig stolthed (eller mindreværds komplekser..), men som lever autentisk med sin identitet som psykolog. Jeg synes lige pludselig ikke, at "mødet med verden" eller "verden udenfor" er noget at frustreres over, men en spændende udfordring og noget at glæde sig til. Dog forstår jeg, hvilket ansvar jeg selv har, for at gøre overgangen fra teori til praktisk så god som muligt: et ansvar som jeg allerede kan begynde at tage, i mens jeg studerer.